

Устнитѣ ми се изкривиха въ зла усмивка:

— Така, значи, ти си излѣзалъ по-хитъръ отъ другитѣ. Тука поне не си подѣ куршуми... Спаси главата.

Той пакъ дигна очи и невѣзмутимо, безъ никакво раздражение, отвърна:

— Мене ме сѣдиха, г. подпоручикъ... Азъ знаехъ, че ще ме застрелятъ... Защо да съмъ хитъръ?

Сега азъ млъкнахъ изведнѣжъ. Думитѣ неочаквано опустѣха, изгубиха смисълъ. Цѣлото това посещение и тоя разговоръ се превърнаха въ нѣщо блудкаво неприятно, тягостно, каточе вършихъ нѣкаква срамна работа. Въ свѣтлия правожгълникъ на прозорчето прелитаха птичета, отвънъ се чуваха тежкитѣ стѣпки на часовоя. Далечъ сигналиститѣ се упражняваха да свирятъ вечерна провѣрка.

Поискахъ отново да продължа:

— Ти служилъ ли си досега? Де бѣше въ първата война?

— Ние сме данѣчни, г. подпоручикъ. Въ балканската война карахъ съ колата хлѣбъ за момчетата. Чакъ до Чаталджа и до Силиврия ходихме... Азъ и сега се молихъ на господата — дайте ми, думахъ,